

ת"פ 20338/05/14 - מדינת ישראל נגד געפר מנסור

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 20338-05-14 מדינת ישראל נ' מנסור
בפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

געפר מנסור

הנאשם

הכרעת דין

הכרעת דין מפורטת זו, ניתנת בהמשך לזיכוי הנאשם בתום ישיבת ההוכחות.

רקע

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של ניסיון תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 274(1)+(2) לחוק העונשין בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**") וכן עבירה של תקיפת שוטר, לפי סעיף 273 לחוק.

בהתאם לעובדות כתב האישום, ביום 07.05.13 בשעה 20:10 או בסמוך לכך, הגיעו השוטרים אדם מיארה (להלן: "**השוטר אדם**"), נתי גרוסמן (להלן: "**השוטר נתי**") ובאורי כוון (להלן: "**השוטר בארי**"), לשכונת בית חנינה בירושלים, במסגרת פעילות משטרתית (להלן: "**המקום**"). הנאשם צעק לעבר השוטרים לעזוב את אחד החשודים שנעצרו במסגרת פעילותם, והשוטר אדם ביקש מהנאשם לעזוב את המקום. הנאשם התרחק, ויידה אבן גדולה לעבר השוטרים, אשר חלפה סנטימטרים בודדים מראשו של השוטר אדם ופגעה בחומה. בהמשך, נמלט הנאשם מהמקום, ושב כעבור שעה קלה לאחר שהחליף את בגדיו, צעק על השוטרים וקילל אותם. כשהודע לנאשם על מעצרו, החל להתנגד, השתולל, בעט ושלח אגרופים לעבר השוטרים.

לאחר הגעתו לתחנת המשטרה, קפץ הנאשם בהפגנות לעבר השוטר אדם, אשר ביקש מהנאשם לשבת והפנה אותו לכיסאו, ובתגובה נשך הנאשם את השוטר אדם בזרועו הימנית אשר נפגעה עקב כך.

2. הנאשם כפר במיוחס לו ועל כן נשמעו הראיות בתיק. במסגרת פרשת התביעה העידו העדים הבאים: השוטר רן ישראלי (להלן: "**השוטר רן**"), גובה הודעות הנאשם, השוטר אדם, השוטר טל ארז והשוטר בארי.

בנוסף, הוגשו 2 הודעות הנאשם וכן דו"ח הפעולה ודו"ח המעצר שנכתבו בידי השוטר בארי. יש לציין כי במהלך חקירותיהם הנגדיות של עדי התביעה, חלקם עומתו עם ציטוטים מתוך הודעותיהם שלא הוגשו, ואף ניתן להם לשוב ולקרוא הודעות אלה באולם בית המשפט, במיוחד ביחס לציטוטים שהובאו מתוכן. בנוסף, חזקה כי ככל שחל אי דיוק כלשהו בציטוט הדברים, נציג המאשימה היה מתקן זאת.

במסגרת פרשת ההגנה העידו הנאשם והוריו.

דין והכרעה

3. השוטר רן, גבה שתי הודעות מהנאשם תחת אזהרה. כפי שהעיד וכפי שעולה מסוף ההודעות (ת/1, ת/2), הדברים נכתבו על ידי עד זה ואולם העדות תורגמה לערבית, עבור הנאשם, ותשובותיו תורגמו לעברית, עבור השוטר רן, על ידי שוטר מג"ב מורד ספורי. בניגוד לנהלי המשטרה ולכללים, הודעתו של הנאשם אשר נגבתה בשפה הערבית, לא הוקלטה ואף לא נכתבה בשפתו. יתרה מכך: גובה ההודעות, האדם אשר למעשה שאל את הנאשם שאלות בשפתו וקיבל את תשובותיו בשפתו, האדם אשר יודע מה נשאל הנאשם ומה ענה - השוטר מורד ספורי - לא העיד בבית המשפט. מכאן, ולאור עמדת הנאשם ובא כוחו, אשר טענו כי הדברים הכתובים בהודעות שהוגשו אינם מדויקים (ראו לדוגמה עמ' 30 ש- 29 עד עמ' 31 ש- 1 לפרוט'), אני קובע כי אין לתת משקל לתוכן ההודעות שהוגשו.

ניתן לחלק את המיוחס לנאשם בכתב האישום לשני אירועים: אירוע זריקת האבן בשטח, ואירוע נשיכת השוטר אדם בתחנת המשטרה. הדיון להלן יתבצע בהתאם.

זריקת האבן

4. לגבי אירוע זה, העידו השוטר אדם והשוטר בארי, אשר תיארו את השתלשלותו. מעדותם בפני וכן מדו"ח הפעולה של השוטר בארי אשר הוגש (ת/3), עולה באופן ברור כי מעצרו של הנאשם בוצע לאחר פרק זמן לא מבוטל מעת זריקת האבן לעבר הכוחות, ולמעשה המעצר בוצע רק במפגש **השלישי** של השוטרים עם אדם החשוד בזריקת האבן. תחילה, במהלך פעילות השוטרים במקום, נכח שם אדם לבוש חולצה צהובה אשר קילל אותם. בשלב מסוים, אותו אדם התרחק מהשוטרים וזרק אבן לעברם. השוטר אדם רדף אחר אותו אדם, ראה אותו מתרחק מהמקום, ושב אל השוטרים האחרים לשם השלמת מעצר חשוד אחר בעבירה אחרת. בשלב זה, עזבו השוטרים את המקום והביאו את העצורים לתחנת המשטרה. בהמשך, שבו אל המקום עם צוות כלבנים, והשוטר אדם ציין כי שוב זיהה את אותו חשוד לבוש חולצה צהובה. רק בהמשך, זיהה שוב השוטר אדם את הנאשם כאדם שיידה אבן לעבר השוטרים, כשהוא לבוש גופיה אפורה, ועצר אותו (עמ' 8 ש- 25-34 לפרוט').

כנקודת מוצא לבחינת משקל זיהוי הנאשם כמיידה האבן, יש להתייחס לכך שמדובר למעשה בזיהוי יחיד, שנעשה על ידי השוטר אדם בלבד. אמנם, השוטר בארי, ציין בשלב מסוים בעדותו בבית המשפט כי "**זיהינו אותו שהוא אותו בנאדם**..." (עמ' 26 ש- 6-7 לפרוט'), ההדגשה אינה במקור, ואולם לאורך עדותו בבית המשפט, עלה כי השוטר בארי אינו זוכר את האירוע בצורה מפורטת, באופן בו ציין, שוב ושוב, כי עדותו נסמכת על דו"ח הפעולה,

עד שהמאשימה הגישה דו"ח זה שנערך לאחר האירוע (ת/3). עיון בדו"ח הפעולה מעלה, כי בשלב שקדם למעצר הנאשם, הגיע הנאשם ביחד עם אדם אחר, צעק לעבר השוטרים "מה אתם רוצים? אין לי פה סמים. איפה ראאד?", וכאשר התקרב אלינו השוטר אדם סימן לי אותו כאותו בן אדם שזרק את האבן קודם. בשלב זה תפסתי את החשוד ביד שמאל..." (ת/3, בתחתית העמוד הראשון). מדברים ברורים אלה עולה, כי הנאשם היה קרוב יותר אל השוטר בארי מאשר אל השוטר אדם, כאשר השוטר בארי הוא שאחז ראשון בנאשם, אך לא הצליח לזהותו כמיידה האבן, אלא עצר את הנאשם רק לאחר שהשוטר אדם סימן לו כי מדובר באותו אדם. אין לתת משקל להשערות שעלו במהלך חקירתו של השוטר בארי בבית המשפט, כי הוא סבור שלא היה עוצר את הנאשם לולא היה בטוח כי מדובר באותו אדם (עמ' 25 ש- 23-24 לפרוט'), השוקלות כהשערה בלבד, זאת לעומת דו"ח הפעולה הברור שנכתב בסמוך לאחר האירוע.

5. בית המשפט התייחס לא פעם לסוגית זיהוי נאשם על ידי עד, האפשרות לבסס הרשעה על סמך עדות זיהוי יחידה, ולצד זאת את הקשיים הנובעים מכך המחייבים את בית המשפט בזירות מירבית, וכן את אופן בחינת עדות זו:

"ככלל אין מניעה עקרונית לבסס הרשעה בפלילים על עדות זיהוי יחידה, אף בהיעדר תוספת ראייתית התומכת בזיהוי [ראו למשל: פסק דינה של השופטת ע' ארבל בע"פ 10360/03 שדיד נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו), 2.3.2006] (להלן: עניין שדיד), פסקה 12 והאסמכתאות הנזכרות שם]. יחד עם זאת, הודגש לא אחת בפסיקתו של בית משפט זה כי על הערכאה המבררת לנקוט בזירות מירבית בבואה לבסס הרשעה בפלילים על סמך עדות זיהוי יחידה [ראו למשל: ע"פ 339/80 עדיקה נ' מדינת ישראל, פ"ד לד(4) 106, 109-110 (1980); עניין שדיד, פסקה 12]. הטעם לנקיטת זירות יתרה בנוגע לעדות זיהוי נטוע במגבלות הזיכרון האנושי [ראו: חוות דעתו של הנשיא מ' שמגר בע"פ 347/88 דמיאניוק נ' מדינת ישראל, פ"ד מז(4) 221, 392-393 (1993)]. השופטת (כתוארה אז) מ' נאור הטעימה בע"פ 3176/03 ווחידי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 6.6.2007)]. לכן, "יש לנקוט זירות יתרה בטרם קובעים שעדות זיהוי יכולה להוות ראיה שמשקלה כה רב שאינה נדרשת לכל חיזוק" [שם, פסקה 15; כן ראו: חוות דעתו של השופט י' טירקל בע"פ 795/80 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו), פסקה 2].
[ע"פ 8902/11 ניר חזיזה נ' מדינת ישראל, (15.11.12), (להלן: "ענין חזיזה"), פסקה 47].

בחינת הזיהוי נעשית בהליך דו-שלבי: תחילה יש לבחון את מהימנות העד המזהה, בחינה סובייקטיבית, ובהמשך את אמינות הזיהוי עצמו, בחינה אובייקטיבית (ראו ענין חזיזה, פסקאות 48-51). אין די בקביעה כי העד מהימן, "שכן גם אם מדובר בעד מהימן הבטוח בזיהוי יתכן שטעה טעות כנה" [ענין חזיזה פסקה 48 וכן ע"פ 2098/08 פרעוני נ' מדינת ישראל, (28.12.2011), פסקה 6].

על מנת לבחון את אמינות הזיהוי, נקבעו מספר כללי עזר, דוגמת התנאים והנסיבות שהתקיימו בעת ביצוע העבירה; משך זמן החשיפה של מבצע העבירה; התאורה הקיימת; המרחק; הזמן שחלף בין האירוע לבין הזיהוי; היכרות מוקדמת בין המזהה לבין המזהה; מידת פירוט תיאור התוקף על ידי העד המזהה [ע"פ 8529/11 גוסיין אטקשייב נ' מדינת ישראל, (24.5.2012), פסקה 6, והאסמכתאות שם; ע"פ 2957/10 אלאטרש נ' מדינת ישראל, (30.5.2012)].

6. בהתאם לאופי הבחינה ולמבחני העזר שפורטו לעיל, תבחן תחילה מהימנות העד המזהה, השוטר אדם. במהלך עדותו בבית המשפט, התבטא העד לא פעם בקוצר רוח, בתוקפנות ובדרך לא הולמת כלפי ב"כ הנאשם, המוכר בבית המשפט במזגו הטוב ובנימוסיו, זאת עד שבית המשפט נאלץ להעיר לעד על כך. כך, כשנשאל לגבי מספר האנשים שהיו במקום מלבד הנאשם, ענה שלא היתה התקהלות, אך כשנשאל האם 7 אנשים אינם התקהלות מבחינתו, השיב: **"לא יודע, שאהיה עם 7 אנשים אדע להגיד"** (עמ' 13 ש- 13 לפרוט'); כשנשאל היכן עמד השוטר בארי ביחס אליו, ענה **"תשאל את בארי"** (עמ' 14 ש- 4 לפרוט'); כשנשאל מדוע לא עצר את הנאשם בפעם השנייה בה זיהה אותו, בעודו לבוש בחולצה צהובה, **התנגד** השוטר אדם לענות לשאלה, על אף שבתיקן אין כל תעודת חסיון ואף לא עלה בדבריו כל הסבר המניח את הדעת לפגיעה אפשרית כלשהי בשיקולים מודיעיניים, כפי שניסה לטעון (עמ' 15 ש- 23-27 לפרוט'); במהלך חקירתו הנגדית של השוטר אדם לגבי התקיפה בתחנת המשטרה, נשאל כמה פעמים היה במח"ש, וענה לב"כ הנאשם **"זה לא ענייני. תתעסק בעניינים שלך"** (עמ' 16 ש- 12 לפרוט'). יש לציין כי מדובר במספר דוגמאות מתוך עדות ארוכה בבית המשפט, המשקפות את התרשמותי מאופן המענה לשאלות ב"כ הנאשם. יודגש, כי אין בהתרשמות זו, כשלעצמה, כדי לשלול את זיהוי הנאשם על ידי השוטר אדם, אולם ודאי שיש בה כדי להשפיע על מידת מהימנות העד בעיני. לא מצאתי כל הסבר המניח את הדעת להתנהלותו החריגה של השוטר אדם באופן זה, במהלך עדותו בבית המשפט.

בנוסף להתרשמותי הכללית מעדותו של השוטר אדם, כמפורט לעיל, אני מוצא כי פרטים נוספים פוגעים במידת מהימנותו. השוטר בארי העיד, לגבי ההתקלות הראשונה באדם לובש החולצה הצהובה, כי **"הבחנתי בשוטר אדם כאשר הגיע פנים מול פנים עם הבנאדם ואמר לו לעזוב את המקום..."** (עמ' 21 ש- 28 לפרוט' וכן ת/3). בהמשך לכך, התרחק אותו אדם ויידה אבן לעברם. בשונה מגרסה זו, המעידה על מעורבות ומגע של השוטר אדם בטרם ידוי האבן, העיד השוטר אדם בעצמו, כי **"היה שם בחור שלבש חולצה צהובה, קילל, היה קרוב אלינו בהתחלה. לא התעסקנו כ"כ, העדפנו להתעסק בפעילות אליה הגענו. בשלב מסוים הוא התרחק וזרק לעברנו אבן..."** (עמ' 8 ש- 26-28 לפרוט'). השוטר אדם לא ציין כל דין ודברים בינו לבין לובש החולצה הצהובה.

באופן דומה, קיים פער לגבי תיאור ידוי האבן על ידי השוטר אדם לעומת תיאורו של השוטר בארי. השוטר אדם העיד כי האבן חלפה מעל לראשו (עמ' 9 ש- 18-19 לפרוט'), ובעדותו במשטרה אף ציין כי האבן חלפה מספר סנטימטרים מעל לראשו (עמ' 13 ש- 24 לפרוט'). לעומתו, השוטר בארי העיד כי האבן נזרקה לעברם אך פגעה בחומה לידם (עמ' 21 ש- 33-34 לפרוט'), ואף כשנשאל מפורשות האם היה מקום לציין בדו"ח שלו לו מדובר היה באפשרות קרובה לפגיעת האבן באחד מהם, אישר ש"לכן מצויין בדוח הפעולה שכן נזרקה לעברנו אבן, שבאותו מקרה פגע בחומה" (עמ' 24 ש- 26 לפרוט').

העצמת סכנת האירוע על ידי השוטר אדם, מוצאת ביטוי אף בדברים שאמר בהודעתו ואישר בבית המשפט, לפיהם **"התכופתי והזהרתי את הבלשים"** (עמ' 14 ש- 18-21 לפרוט'). השוטר בארי לא ציין בדו"ח הפעולה כל אזהרה או התכופפות מצידו של השוטר אדם, ואישר בבית המשפט כי תיאר בדו"ח את הפעולות שהתרחשו **"באותו זמן"** (עמ' 24 ש- 23-24 לפרוט').

בהקשר זה, יש להפנות עוד לתיאורו של השוטר אדם כי אף רדף בעצמו אחר מיידה האבן מיד לאחר שזו נזרקה, עד שראה את אותו אדם מתרחק (עמ' 8 ש- 29 לפרוט'). השוטר בארי לא תיאר כל מרדף של

שוטר אחרי מיידה האבן (ת/3 וכן עדותו בבית המשפט).

ספק נוסף, המתייחס ישירות לסוגית מהימנות זיהוי הנאשם, נובע מזיהוי בעת המפגש השלישי עם השוטרים, על ידי השוטר אדם בלבד. כפי שפורט בהרחבה בסעיף 4 לעיל, בעת המפגש השלישי היה הנאשם קרוב יותר אל השוטר בארי, אשר היה השוטר שהחל בפעולת מעצרו, אולם לא זיהה את הנאשם כמיידה האבן, אלא פעל בהתאם להנחייתו של השוטר אדם אשר טען לזיהוי, על אף נוכחותו של בארי בחלקו הראשון של האירוע בעת ידיו האבן.

הצטברות נתונים אלה, מעוררת ספק לגבי מהימנות עדותו של השוטר אדם, ביחס לזיהוי הנאשם כמבצע ידיו האבן.

7. בשלב זה, על אף הקביעה לגבי מהימנותו של השוטר אדם, תיבחן גם אמינות הזיהוי המתייחסת לאפשרות של טעות כנה. כפי שיפורט להלן, הנמקות הקשיים האובייקטיביים הקשורים לאמינות הזיהוי, משפיעות אף הן על מהימנותו של העד. בחינה זו תעשה באמצעות מבחני העזר שנקבעו בפסיקה ופורטו לעיל.

התנאים והנסיבות שהתקיימו בעת ביצוע העבירה - יש לזכור כי השוטר אדם היה במסגרת פעילות מבצעית כנגד סוחרים סמים, בשכונת בית חנינה. השוטר בארי פירט בדו"ח הפעולה (ת/3), את אופי הפעילות במהלכה הגיע למקום לובש החולצה הצהובה: מדובר במאבק בין השוטר עמי לבין חשוד בסחר בסמים בשם חסן; מעצר פיזי של חסן על ידי השוטר בארי; חיפוש במקום אחר סם אותו השליך חסן; מציאת הסם על ידי השוטר אדם; מעצר אדם נוסף בשם ראאד. אין ספק שמדובר באירוע מורכב, תוך כדי פעילות מבצעית, בלא שברור מהראיות, במהלך איזה חלק של האירוע בדיוק היתה מעורבותו של לובש החולצה הצהובה. כפי שתיאר השוטר אדם, ידיו האבן בוצע תוך כדי הפעילות המבצעית שלעיל (עמ' 8 ש- 27-31 לפרוט'). נסיבות אלה, בהן השוטרים מרוכזים בביצוע הפעילות לשמה הגיעו למקום, הן נסיבות המקשות על זיהוי של גורם מתערב בלתי צפוי.

משך זמן החשיפה של מבצע העבירה והיכרות מוקדמת - בהתאם לעדויות השוטר אדם והשוטר בארי, מיידה האבן היה צמוד אל השוטר אדם בעת שהיה בפעילות המבצעית, עזב לאחר פרק זמן קצר ויידה את האבן, תוך שהשוטרים ממשיכים באותה פעילות בה עסקו. לא היתה כל היכרות מוקדמת בין השוטרים לבין הנאשם.

תנאי המקום והתאורה - השוטרים הגיעו למקום לשם פעילות מעצר חשודים בעבירות סחר בסם מסוכן, בשעה 20:10 (ראו ת/3). במהלך פעילות זו, אשר פורטה בדו"ח הפעולה, התרחש אירוע זריקת האבן. בהמשך, לאחר מעצר שני המעורבים בעבירות הסחר בסם, נלקחו העצורים לתחנת המשטרה. לאחר פרק זמן נוסף, אותו הגדיר השוטר אדם "שעה" (עמ' 12 ש- 22 לפרוט'), שבו השוטרים למקום עם כלבנים. בשלב זה הבחין השוטר אדם שוב במיידה האבן לבוש חולצה צהובה, ולאחר פרק זמן נוסף של כ- 20 דקות, זיהה לדבריו את הנאשם (עמ' 12 ש- 24 לפרוט'). מדובר בפרק זמן משמעותי בין הזיהוי הראשוני של מיידה האבן ועד לזיהוי של הנאשם. שעת ההתרחשות, החל מהזיהוי הראשוני של בעל החולצה הצהובה ועד לזיהוי הנאשם, היא שעת ערב, כאשר השוטר בארי אישר את דברי ב"כ הנאשם שהמקום "לא מקום מסודר עם תאורת כבישים, זה מקום מוזנח..." (עמ' 24 ש- 7-9 לפרוט').

מדובר בתנאים המקשים על זיהוי תווי פניו של החשוד, ודאי כאשר הזיהוי נעשה במהלך פעילות מעצר אשר דרשה מאבק פיזי, כפי שתואר בת/3.

מידת פירוט תיאור התוקף על ידי העד המזהה - השוטר אדם לא פירט פרטים מזהים כלשהם של מיידה האבן, למעט העובדה שלבש חולצה צהובה, ובהמשך זיהה את הנאשם כמיידה האבן בעודו לובש גופיה אפורה. במהלך עדותו בבית המשפט, הסביר כי מבחינתו **"שאני רושם דו"חות אני תמיד רושם שזיהיתי את האדם, לא מתחיל לרשום נקודת חן ואיזה גובה"** (עמ' 11 ש- 31 לפרוט'). יחד עם זאת, השוטר אדם לא הסתפק בציון העובדה שזיהה את הנאשם כמיידה האבן, אלא פירט בהודעתו את צבע החולצה שלבש מיידה האבן וכן את צבע הגופיה שלבש הנאשם. כדבריו, **"חולצה צהובה זה משהו שקורץ ובולט. זה מה שנרשם בדו"ח"** (עמ' 12 ש- 10 לפרוט'). לא נמצא כל מענה המניח את הדעת, מדוע השוטר אדם לא פירט כל פרט מזהה לגבי מיידה האבן בדו"ח הפעולה או בהודעתו (ראו לענין זה עמ' 12 ש- 4 לפרוט'). העובדה שצבע חולצתו של מיידה האבן היא הפרט המזהה הבולט, והיחיד שצוין על ידי השוטר אדם, מעלה ספקות משמעותיים לגבי אמינות הזיהוי, ולצד זאת אף לגבי מהימנות העדות. למעלה מהדרוש, אציין כי השוני בחולצות מעורר אף הוא תמיהות וספקות לגבי זהות הנאשם כמבצע העבירה. קשה לקבל סברה, לפיה אדם הנמצא במגע קרוב ביותר עם שוטר, ומבצע עבירה, ישוב ליצור מגע עם אותו שוטר, תוך החלפת חולצתו, בתקווה כי די יהיה בכך על מנת לסכל את זיהויו.

צירוף המסקנות האמורות, מערער באופן משמעותי ביותר את אמינות הזיהוי, ובחלקו מוסיף ומכרסם במהימנותו של העד המזהה.

8. חומר החקירה במקרה הנדון, מתאפיין בחוסר במספר ראיות, העולה כדי מחדלי חקירה.

כפי שעלה במהלך עדות השוטר אדם, פעילותו במהלכה החל האירוע תועדה בדו"ח פעולה שאינו מצוי בחומר החקירה. לאור העובדה שהאירוע שזור במהלך פעילות זו, אף השוטר אדם ציין לגבי אותו דו"ח, כי **"יכול להיות שהתייחסתי לאבן שנזרקה ולקללות"** (עמ' 11 ש- 4 לפרוט'). מדובר בחוסר משמעותי בחומר הראיות, שיתכן ויכול היה לסייע להגנת הנאשם. לדוגמא, דו"ח זה יכול היה לתרום להבנה מדוע בחר השוטר אדם שלא לעצור את הנאשם, זאת ככל שזיהה אותו בפעם השניה, כאשר שב למקום עם יחידת הכלבנים.

בנוסף, קיים חוסר בחומר החקירה של התייחסות שוטרים נוספים אשר נכחו באירוע: השוטר עמי דרי והשוטר נתי (ראו עמ' 24 ש- 27-33 לפרוט'). עובדה זו מתחדדת לנוכח ההבדלים שפורטו לעיל בין עדות השוטר אדם לדו"ח הפעולה של השוטר בארי (ת/3).

יתכן, כי העדר ראיות אלה לא היה מוביל, כשלעצמו, לזיכוי הנאשם, אולם אין ספק שנתון זה מוסיף על הספק הסביר העולה בסוגיית הזיהוי ומחזק אותו.

9. המאשימה יחסה לנאשם התנגדות למעצרו, תוך בעיטות ואגרופים לעבר השוטרים. השוטר אדם העיד עד כך בבית המשפט (עמ' 10 ש- 19 לפרוט'), אך יש לבחון את עדותו בהתאם לכל הקשיים שפורטו לעיל לגבי עדותו. בנוסף, קיימת סתירה משמעותית בין תיאור זה לבין תיאור האירוע על ידי השוטר בארי אשר ציין

מפורשות כי הנאשם ניסה להשתחרר בלבד (ת/3), ואף אישר כי האמור בדו"ח משקף את שראה (עמ' 25 ש- 9-1 לפרוט'). יש לראות בחלק זה של האירוע את הרקע לאמירת הנאשם בעת מעצרו "מצטער הסתבכתי", כמתייחסת להגעתו למקום בסמוך למעצרו, הדברים שאמר כלפי השוטרים וניסיונו להשתחרר, ולא מעבר לכך.

האירוע בתחנת המשטרה

10. לא ניתן להתעלם מהקושי העולה במהימנות עדותו של השוטר אדם, כפי שפורט לעיל, כמשפיע אף על עדותו לגבי האירוע בתחנת המשטרה. גם לגבי חלק זה של כתב האישום, ניתן למצוא שינוי גרסאות בתיאור האירוע על ידי השוטר אדם. תחילה, העיד כי כאשר אימו של הנאשם הגיעה לתחנת המשטרה, "**אמרתי לו לשבת, קפץ ונשך אותי ביד**" (עמ' 9 ש- 2 לפרוט'). גרסה זו, לגבי נשיכתו בתגובה לאמירה לשבת, עומדת בסתירה לאמור בהודעתו לפיה "תפס" את הנאשם בטרם ננשך (עמ' 16 ש- 6-3 לפרוט'). בנוסף, השוטר טל ארז אישר בעדותו את שציין בהודעתו, כי הנאשם "הדף" את השוטר אדם, בעודו אזוק ובטרם נשך אותו, נתון שכלל לא עלה בעדות השוטר אדם.

בשונה מעדותו של השוטר טל ארז, לפיו הבחין בסימן נשיכה בידו של השוטר אדם, השוטר אדם בעצמו העיד כי "**לא נגרם לי משהו מהנשיכה**" (עמ' 10 ש- 26 לפרוט').

לעומת גרסאות לא תואמות אלה, גרסתו של הנאשם לגבי חלק זה של האירוע, כי ידו של השוטר אדם פגעה בפיו כשניסה להושיב את הנאשם (עמ' 29 ש- 11-8 לפרוט'), מוצאת ביסוס ותימוכין בעדות הוריו (עמ' 34 ש- 30-28, עמ' 35 ש- 17-15 לפרוט'), באופן המעלה לכל הפחות ספק לגבי המיוחס לו, ודאי בהתחשב במהימנות ראיות המאשימה. גרסת הנאשם לאירוע, משתלבת אף עם עדותו של השוטר אדם אשר אישר כי תפס את הנאשם לאחר שקם מכסאו, ובהחלט יתכן שבמהלך עניינים זה, פגעה ידו של השוטר אדם בפיו של הנאשם.

סוף דבר

אני מורה על זיכוי הנאשם מחמת הספק, מכל המיוחס לו בכתב אישום זה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, כ"ה אדר תשע"ז, 23 מרץ 2017, בהעדר הצדדים.